

Rehabilitering något även för kränkta!?

Idag är det nästintill otänkbart för en person som varit långtidssjukskriven att åter få tillträde till arbetsmarknaden, trots det står en grupp människor till arbetsmarknadens förfogande, vilka med stor säkerhet kommer att hamna mellan stolarna när a-kassedagarna tar slut, rehabilitering saknas och socialkontoret säger nej för att man äger sin lägenhet. Är det såhär vi vill behandla våra sjuka medmänniskor? Vill vi tvinga ner våra kamrater till ekonomisk och social misär? Ska vi som inte är drabbade stå kvar vid sidan om och se på när människor hamnar utanför systemet? Vill du se på när t ex din dotter med smärtproblematik varken får rehabilitering eller ett nytt jobb med möjlighet att komma tillbaka i arbetslivet?

Förutom de som har en sjukdom eller diagnos, finns även en grupp individer som blivit kränkta/mobbade på sina arbetsplatser, betydligt större problem än man tror – vilka blir utslagna ur arbetslivet direkt eftersom du då inte kan bli sjukskriven p g a mobbning eftersom du inte är sjuk. Inte heller har du möjlighet till rehabilitering eftersom det är arbetsgivarens ansvar, vilken i dessa fall oftast anser att problemet ligger hos individen och inte är arbetsrelaterat. Detta tillsammans gör att den kränkta individen antingen tvingas stanna och fortsätta lida i tysthet, får sluta utan rehabiliterande insatser eller själv säga upp sig utan trygghet alls.

Vår önskan och förhoppning är att den som blir mobbad likväl som den som är sjuk ges faktisk möjlighet att komma tillbaka till arbetslivet med de insatser och stöd som krävs för att göra det.

*Linda Mathiasson
Sekreterare Föreningen Stopp*